

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 22 mei 2012 in zaak nr. 12/15067 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 mei 2012 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 mei 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 mei 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De vreemdeling klaagt, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister niet opnieuw een terugkeerbesluit behoefde te nemen na zijn terugkeer uit Duitsland. Hij betoogt daartoe dat hij in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend en dat hij daardoor enige tijd rechtmatig in Duitsland heeft verbleven. Gelet op dit rechtmatige verblijf was de minister in het licht van de uitspraak van de Afdeling van 12 april 2012 in zaak nr. 201102602/1/V2 (www.raadvanstate.nl) gehouden om – alvorens tot inbewaringstelling over te gaan – opnieuw een terugkeerbesluit te nemen, aldus de vreemdeling.

2.1.1. De minister stelt zich op het standpunt dat, daargelaten welke vorm van rechtmatig verblijf de vreemdeling in Duitsland zou hebben genoten, zodanig verblijf in Duitsland geen recht schept op rechtmatig verblijf in Nederland en niet van invloed kan zijn op de rechtspositie van de vreemdeling hier te lande. In de situatie dat een vreemdeling, nadat hem door Nederland door middel van een terugkeerbesluit kenbaar is gemaakt dat hij aldaar geen rechtmatig verblijf heeft en dat hij de Europese Unie dient te verlaten, zich begeeft naar een andere lidstaat en daar enige vorm van rechtmatig verblijf verkrijgt, kan niet worden aangenomen dat het eerder door Nederland genomen terugkeerbesluit daarmee zijn werking heeft verloren, aldus de minister. Hij wijst er in dit verband op dat richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) geen bepalingen bevat die het mogelijk maken dat een lidstaat een door een andere lidstaat genomen terugkeerbesluit intrekt.

2.1.2. De vreemdeling bezit de Chinese nationaliteit en een door hem ingediende asielaanvraag is op 6 mei 2009 afgewezen. Op 30 maart 2010 is

hij ongewenst verklaard. Van 5 augustus 2010 tot 3 augustus 2011 heeft hij in vreemdelingenbewaring verbleven. Daarna is hij naar Duitsland gereisd.

2.1.3. Vaststaat, gezien overweging 2.1.2., dat ten aanzien van de vreemdeling voor zijn vertrek naar Duitsland in Nederland een terugkeerbesluit is genomen. Eveneens staat vast dat hij in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend en dat hij door Duitsland aan Nederland is overgedragen op grond van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

2.1.4. In de door de vreemdeling ingeroepen uitspraak van 12 april 2012 heeft de Afdeling overwogen dat de omstandigheid dat een vreemdeling bij de afwijzing van een asielaanvraag reeds een terugkeerbesluit heeft ontvangen, dat hem daarbij een vertrektermijn is gegund en dat hij Nederland niet binnen die termijn uit eigen beweging heeft verlaten, niet met zich brengt dat de minister bij de afwijzing van een opvolgende aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel niet opnieuw een terugkeerbesluit, met een daarbij behorende vertrektermijn, hoeft uit te vaardigen. Als gevolg van het indienen van zijn - opvolgende - asielaanvraag heeft de vreemdeling alsdan opnieuw rechtmatig verblijf gekregen als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000. Nu uit artikel 3, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn volgt dat met het uitvaardigen van een terugkeerbesluit niet alleen een terugkeerverplichting binnen een daartoe, overeenkomstig artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, gestelde termijn wordt opgelegd, doch hiermee in de eerste plaats, vóórdat tot het opleggen van die terugkeerverplichting kan worden overgegaan, wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard, is de minister in een zodanige situatie gehouden bij de afwijzing van de opvolgende aanvraag opnieuw vast te stellen dat het rechtmatig verblijf, dat de betrokken vreemdeling in afwachting van de beslissing op die aanvraag had, is geëindigd.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen in de uitspraak van 15 juli 2011 in zaak nr. 201105819/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft een vreemdeling eerst aan zijn terugkeerverplichting voldaan indien hij is teruggekeerd naar een land als bedoeld in artikel 3, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn. Zolang van een zodanige terugkeer geen sprake is, komt de werking aan een eerder genomen terugkeerbesluit niet te ontvallen.

2.1.5. Allereerst is van belang dat de vreemdeling niet is teruggekeerd naar een land als bedoeld in artikel 3, derde lid, van de Terugkeerrichtlijn en dat hij aldus niet aan de hem opgelegde terugkeerverplichting heeft voldaan.

De uitspraak van de Afdeling van 12 april 2012 waarop de vreemdeling zich beroept, ziet op de situatie waarin een vreemdeling in Nederland een al dan niet opvolgend asielverzoek heeft ingediend. In het geval van de vreemdeling gaat het evenwel om een asielverzoek in Duitsland. Anders dan de vreemdeling lijkt te betogen, heeft hij als gevolg van dit asielverzoek geen rechtmatig verblijf in Nederland verkregen. De minister

was derhalve, alvorens tot de inbewaringstelling van de vreemdeling over te gaan, niet gehouden tot het opnieuw nemen van een terugkeerbesluit.

2.1.6. De grief faalt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van
mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

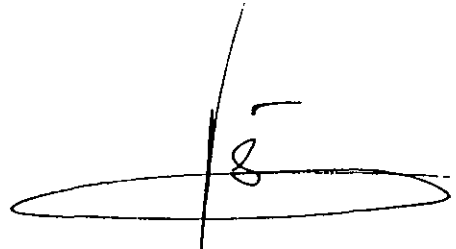
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juli 2012

480.

Verzonden: 18 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser